

Sygn. akt I ACa 693/14

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSA Maria Iwankiewicz (spr.)
Sędziowie:	SSA Artur Kowalewski SSA Eugeniusz Skotarczak
Protokolant:	st.sekr.sądowy Beata Waclawik

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2015 r. na rozprawie w Szczecinie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.  
przeciwko S. R.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie

z dnia 18 czerwca 2014 r., sygn. akt I C 175/14

***I. oddala apelację,***

***II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.***

***SSA E. Skotarczak SSA M. Iwankiewicz SSA A. Kowalewski***

Sygn. akt I ACa 693/14

## UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., obierając elektroniczne postępowanie odrębne wniósł w dniu 29 października 2013 r. powództwo przeciwko pozwanej S. R., w którym domagał się zapłaty 87.347,27 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz zapłaty kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podał, że w dniu 15 kwietnia 2013 r. zawarł z Bankiem (...) SA w W. umowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez ten bank

z pozwaną 26 listopada 2007 r. Z uwagi na to, że pozwana nie dokonywała na rzecz Banku płatności w sposób przewidziany w umowie, nastąpiło wypowiedzenie przez Bank zawartej umowy, co sprawiło, że wymagalną stała się cała niespłacona należność. Bank wystawił tytuł egzekucyjny w którym zostały określone wymagalne roszczenia wobec pozwanej. Powód określił wymagalność roszczenia datą 30 grudnia 2011 r. Odnosząc się do jego wysokości powód wskazał, że składa się na to należność główna – kapitał w wysokości 54.368,53 złotych oraz skapitalizowane odsetki za opóźnienie w spłacie tego kapitału wynoszące 32.868,74 złotych. Kwota 110 złotych to opłaty manipulacyjne naliczone przez Bank za podjęte wobec pozwanej czynności windykacyjne, związane z opóźnieniem w spełnieniu zobowiązania umownego.

Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie wydał w dniu 16 grudnia 2013 r. nakaz zapłaty uwzględniający to powództwo.

Pozwana wniosła sprzeciw od tego nakazu. Wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenia kosztów procesu wg norm przepisanych. Kwestionując wykazanie przez stronę powodową istnienia dochodzonej wierzytelności, pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia zarówno w zakresie należności głównej, jak i należności odsetkowej.

Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie uznawszy skuteczność wniesienia sprzeciwu stwierdził utratę mocy przez wydany nakaz i przekazał sprawę Sądowi Okręgowy w Koszalinie.

Po jej rozpoznaniu wyrokiem z dnia 18 czerwca 2014 roku Sąd Okręgowy w Koszalinie oddalił to powództwo, zasądził od powoda na rzecz pozwanej koszty procesu w sumie 3.617 złotych i nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Koszalinie z tytułu reszty opłaty od pozwu kwotę 3.275 złotych.

Rozstrzygnięcie tej treści zostało oparte na poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleniach faktycznych z których wynika, że w dniu 26 listopada 2007 r. w G. została zawarta umowa pożyczki gotówkowej pomiędzy Bankiem (...) SA w W. jako pożyczkodawcą i S. R. jako pożyczkobiorcą. Nastąpiło pożyczanie sumy 58.000 złotych oznaczając inne elementy umowy takie jak: opłata przygotowawcza, opłata za ubezpieczenie. Określono również oprocentowanie pożyczki wskazując na obowiązek spłaty przez pożyczkobiorcę w 60 ratach po 1.480 złotych każda, poczynając od 7 stycznia 2008 r do 7 grudnia 2012 r. Z uwagi na uchylanie przez pozwaną od obowiązku wynikającego z umowy z Bankiem, tenże Bank, korzystając z uprawnienia określonego w umowie, dokonał wypowiedzenia umowy. Skutkiem tej czynności było rozwiązanie umowy i powstał obowiązek wymagalności całej niespłaconej sumy z udzielonej pożyczki.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że 17 sierpnia 2010 r. Bank (...) SA w W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny opiewający na należność wymagalną wobec pozwanej z tytułu zawartej umowy pożyczki, domagając się zapłaty sumy 54.368,53 złotych stanowiącej należność kapitałową oraz sumy 3.004,08 złotych z tytułu odsetek w wysokości umówionej za opóźnienie w spłacie rat pożyczki. Tytułowi temu Sąd Rejonowy w Białogardzie, postanowieniem z 14 września 2010 r., nadał klauzulę wykonalności przeciwko pozwanej.

Z ustaleń tych wynika także, że w dniu 15 kwietnia 2013 r. w W. została zawarta pomiędzy Bankiem (...) SA w W. jako zbywcą a stroną powodową jako nabywcą, umowa sprzedaży wierzytelności, w tym również przysługującej Bankowi wobec pozwanej.

Na podstawie takich ustaleń Sąd pierwszej instancji stwierdził, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie. W ocenie tego Sądu trafny okazał się podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia oraz zarzut nieudowodnienia roszczenia w zakresie jego wysokości, zarówno w odniesieniu do sumy określanej jako kapitał główny, jak i należności odsetkowej a także dochodzonej zapłaty 110 złotych. Sąd ten przytoczył przepis art. 118 k.c. zgodnie z którym termin przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi 3 lata, wskazując że roszczenie dochodzone przez powoda jest związane z prowadzeniem przez ten podmiot działalności gospodarczej. To samo odnosi się do roszczenia Banku, które przysługiwało mu przed sprzedażą powodowi tej wierzytelności. To sprawia zdaniem Sądu pierwszej instancji, że podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia oceniać należy wg kryteriów 3 letniego terminu przedawnienia. Ocenę wymagalności zgłoszonego roszczenia Sąd ten przeprowadził wg kryteriów wymagalności zarówno w odniesieniu do Banku, jak

i do powoda, będącego kontynuatorem w zakresie nabytych praw, stanowiących roszczenie mogące przysługiwać przeciwko pozwanej. Według tego Sądu początek terminu przedawnienia należało liczyć od daty czynności podjętej przez Sąd Rejonowy w Białogardzie, a sprowadzającej się do nadania postanowieniem z 14 września 2010 r., klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu przez Bank (...) SA w W.. Porównując tę datę z wniesieniem pozwu o zapłatę do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie, co nastąpiło w dniu 29 października 2013 r., nie może ulegać wątpliwości, że między tymi datami upłynął 3 letni termin przedawnienia. W żadnym razie kryteriów nowego liczenia tego terminu nie wprowadzają czynności podejmowane między Bankiem a stroną powodową, sprowadzające się do cesji wierzytelności. Czynności te nie miały charakteru oznaczonego w art. 123 § 1 pkt. 1 kc, tj. czynności przedsięwziętych bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia roszczenia, a więc czynności które mogłyby prowadzić do przerwania biegu przedawnienia, nie były to bowiem czynności podejmowane przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń, albo przed sądem polubownym. Sąd Okręgowy zaznaczył przy tym, że strona powodowa nie przedstawiła w rozpoznawanej sprawie dowodów na to, że poza czynnościami klauzulowymi, były podejmowane również czynności ściśle egzekucyjne zmierzające do wyegzekwowania roszczenia określonego bankowym tytułem egzekucyjnym, z resztą strona ta nie przedstawiła również twierdzeń na to ukierunkowanych. Sąd ten wskazał, że odnotowania mogące pochodzić od komornika, zamieszczone na piśmie przedstawionym przez powoda, w żadnym razie nie mają waloru dowodu mogącego prowadzić do odmiennych ocen.

Sąd Okręgowy podzielił również zarzut pozwanej co do nieudowodnienia roszczenia w zakresie jego wysokości. Poza podaniem ogólnej sumy kapitału i łącznej należności odsetkowej nie przedstawiono sposobu wyliczenia tych żądań jak i dowodów na potwierdzenie prawidłowości wyliczenia. To samo Sąd ten odniósł do żądania zapłaty sumy 110 złotych. Skoro powód z faktu cesji wierzytelności oraz z faktu sporządzania przez siebie dokumentów, którym przypisuje, w sposób nieuzasadniony, nadzwyczajną moc dowodową, wywodzi zasadność roszczenia, to rzeczą jego, stosownie do art. 6 k.c. było udowodnienie faktów prowadzących do zasadności roszczenia w zakresie jego wysokości. W ocenie Sądu pierwszej instancji temu obowiązkowi powód nie sprostał.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy określoną w art. 98 k.p.c. stwierdzając, że na koszty poniesione przez pozwaną składa się wynagrodzenie należne jej pełnomocnikowi procesowemu, stosownie do § 6 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz.U. z 2012. poz. 490) oraz mając na uwadze przepisy o opłatach skarbowych związanych z udzielaniem pełnomocnictwa procesowego. O pobraniu reszty opłaty sądowej od pozwu Sąd ten orzekł na podstawie art. 130<sup>3</sup> § 2 k.p.c.

Apelację od tego wyroku wywiodła strona powodowa zaskarżając go w części oddalającej powództwo co do kwoty 87.237,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Zaskarżonemu wyrokowi apelujący zarzucił:

1) naruszenie przepisów prawa materialnego z art. 6 k.c. poprzez jego niewłaściwą wykładnię polegającą na uznaniu, że powód nie zadośćuczynił spoczywającemu na nim ciężarowi dowodu i nie wykazał faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w tym faktu przerwania biegu przedawnienia przedmiotowego roszczenia wskutek wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela, a także wysokości kapitału głównego i należności odsetkowej zobowiązania pozwanego, co stoi w sprzeczności z przedłożonymi do pozwu dowodami;

2) naruszenie przepisów prawa materialnego z art. 123 §1 pkt 1 k.c. oraz art. 124§ 1 i 2 k.c. poprzez ich niezastosowanie i uznanie, że bieg przedawnienia roszczenia mającego swój początek w dacie 06.05.2009 r. - wykazanej w Bankowym tytule egzekucyjnym - został skutecznie przerwany poprzez podjęcie przez pierwotnego wierzyciela Bank (...) S.A. w terminie 3 lat od ww. daty czynności przed sądem oraz organem egzekucyjnym, które zmierzały bezpośrednio do dochodzenia i zaspokojenia przedmiotowego roszczenia.

3) naruszenie przepisów prawa procesowego z art. 3 k.p.c. i 232 k.p.c. poprzez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że powód przedkładając określone w pozwie środki dowodowe, nie wywiązał się z obowiązku udowodnienia okoliczności, z których wywodzi skutki prawne, iż pozwana nie wywiązała się ze swojego zobowiązania względem pierwotnego wierzyciela Banku (...) S.A. z siedzibą w W., która to okoliczność była podstawą do wystawienia przez Bank przeciwko pozwanemu Bankowego Tytułu Egzekucyjnego z dnia 17.08.2009 r. nr (...), że BTE określił stan zadłużenia pozwanego oraz wymagalność zobowiązania, że pierwotny wierzyciel uzyskał na BTE klauzulę wykonalności na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w Białogardzie I Wydział Cywilny z dnia 14.09.2010 r., sygn. akt I Co 2933/10, że pierwotny wierzyciel - Bank skierował sprawę zadłużenia pozwanego na drogę postępowania egzekucyjnego, które zostało umorzono z uwagi na bezskuteczność egzekucji, że doszło do skutecznego przelewu wierzytelności przysługującej Bankowi na powoda, podczas gdy powód zaoferował w sprawie wzajemnie się uzupełniające dowody w postaci umowy pożyczki gotówkowej z dnia 26.11.2007 r. wykazującej treść stosunku zobowiązaniowego łączącego strony, prawa i obowiązki stron, wysokość środków pieniężnych oddanych do dyspozycji stronie pozwanej i wysokość odsetek umownych, wysokość odsetek karnych za opóźnienie oraz Bankowego tytułu egzekucyjnego wraz z postanowieniem o nadaniu klauzuli wykonalności i klauzuli Komornika Sądowego naniesionej na ww. tytule wykonawczym wykazującej fakt prowadzenia na jego podstawie postępowania egzekucyjnego przeciwko pozwanej, a tym samym przerwania biegu terminu przedawnienia.

4) naruszenie przepisów prawa procesowego z art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, dokonanej wybiórczo, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, co przejawia się tym, że:

a) Sąd pierwszej instancji nie dokonał ustalenia, że pozwany nie wykonał należycie swojego zobowiązania względem pierwotnego wierzyciela Banku (...) S.A. czego następstwem było rozwiązanie Umowy Pożyczki Gotówkowej skutkujące postawieniem w stan wymagalności całej niespłaconej kwoty pożyczki i rozpoczęciem naliczania od tej kwoty odsetek karnych za opóźnienie w wysokości ustalonej w Umowie, a które to okoliczności wynikają z BTE z dnia 17.08.2010 r., który w pkt: I nr 1 wykazał kwotę 54 368,53 zł jako kwotę niespłaconego kapitału pożyczki wraz z prawem naliczania odsetek za opóźnienie, stopę procentową odsetek oraz termin ich naliczania, z kolei w pkt I nr 2 kwotę 3 004,08 zł tytułem obliczonych za zamknięty okres czasu odsetek umownych za faktyczne opóźnienia w spłacie rat pożyczki w okresie obowiązywania Umowy Pożyczki

b) Sąd pierwszej instancji nie dokonał ustalenia, że po dniu 14 września 2010 roku, w której to dacie pierwotny wierzyciel uzyskał klauzulę wykonalności na Bankowy tytuł egzekucyjny, doszło do przerwania biegu przedawnienia rozpoznawanego roszczenia z racji prowadzenia postępowania egzekucyjnego na rzecz Banku (...) S.A. przeciwko pozwanej, co bezsprzecznie wynikało z adnotacji Komornika Sądowego znajdującej się na tytule wykonawczym (Bankowym tytule egzekucyjnym zaopatrzonym w klauzulę wykonalności).

Podnosząc powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kwoty 87.237,27 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 29.10.2013 r. oraz o zasądzenie na rzecz powoda od pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową uiszczoną od pełnomocnictwa, a nadto o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym zwrot kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Jako ewentualny złożył wniosek o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji wraz z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia co do kosztów postępowania apelacyjnego.

Nadto w oparciu o art. 368 § 1 pkt 4 k.p.c. apelujący wniósł o dopuszczenie dowodu z:

1. dokumentu - Pisma Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gryfinie G. J. z dnia 09.05.2011 r. Wysłuchania Wierzyciela przed umorzeniem postępowania egzekucyjnego w trybie art. 827 k.p.c. na okoliczność wykazania przerwania biegu przedawnienia, mającego swój początek po dacie uprawomocnienia się postanowienia o nadaniu

klausuli wykonalności na Bankowy tytuł egzekucyjny wydanego przez Sąd Rejonowy w Białogardzie I Wydział Cywilny w dniu 14.09.2010 r.

2. dokumentu - Postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gryfinie G. J. z dnia 30.12.2011 r. o umorzeniu postępowania egzekucyjnego wobec stwierdzenia jego bezskuteczności (KM 736/11), które to postępowanie prowadzone było na podstawie tytułu wykonawczego przedłożonego w sprawie; na okoliczność daty rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia na nowo tj. po uprawomocnieniu się ww. postanowienia

Apelujący wyjaśnił, że powołanie powyższych środków dowodowych stało się konieczne wobec nie przyznania przez Sąd pierwszej instancji mocy dowodowej klauzuli komorniczej zawartej na tytule wykonawczym (BTE opatrzonym klauzulą wykonalności) stwierdzającej prowadzenie postępowania egzekucyjnego na jego podstawie oraz datę umorzenia postępowania egzekucyjnego - 30.12.2011 r., celem zniweczenia zgłoszonego przez stronę pozwaną materialnoprawnego zarzutu przedawnienia roszczenia.

W odpowiedzi na tę apelację pozwana wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym wg norm przepisanych.

### ***Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:***

Apelacja okazała się bezzasadna, bowiem zarzuty w niej sformułowane nie zasługują na uwzględnienie.

Sąd Odwoławczy na wstępie wskazuje, że ustalenia faktyczne poczynione w tej sprawie przez Sąd pierwszej instancji są w prawidłowe. Mając to na uwadze Sąd Apelacyjny ustalenia te podziela i przyjmuje za własne, czyniąc integralną częścią swojego uzasadnienia i uznając za zbędne ich ponowne przytaczanie w tym miejscu (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 1998 r., III CKN 792/98, OSNC 1999, nr 4, poz. 83; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 sierpnia 2001 roku, V CKN 348/00, LEX nr 52761, Prok.i Pr. 2002/6/40).

Sąd Odwoławczy odnosząc się w pierwszej kolejności do wniosków dowodowych zgłoszonych w apelacji, zauważa że powód nie wykazał, aby uzasadnionym było złożenie przez niego dopiero na etapie postępowania apelacyjnego dalszych wniosków dowodowych o przeprowadzenie dowodu z dokumentów, które istniały już w czasie gdy formułował on pozew. Pomimo tego w toku postępowania pierwszoinstancyjnego dokumentów tych nie powołał. Powód nie wskazuje żadnych obiektywnych przeszkód, które uniemożliwiły mu choćby powołanie się przed Sądem pierwszej instancji na okoliczności, które za pomocą tychże dokumentów obecnie chce wykazać. Tymczasem zgodnie z przepisem art. 381 k.p.c. Sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynikła później. W judykaturze nie budzi wątpliwości, że wydanie niekorzystnego dla strony wyroku nie może stanowić samoistnej podstawy powołania się w postępowaniu apelacyjnym na nowe fakty i dowody (vide np. wyrok Sądu Najwyższego z 24 marca 1999 r. I PKN 640/98 OSNP 2000/10/389). Zaznaczenie wymaga, że pismo Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gryfinie G. J. co do wysłuchania wierzyciela przed umorzeniem postępowania egzekucyjnego w trybie art. 827 k.p.c. nosi datę 9 maja 2011 r. a z akt komorniczych wynika, że zostało doręczone pełnomocnikowi wierzyciela 16 maja 2011 r. Nadto pełnomocnikowi doręczono postanowienie tegoż Komornika Sądowego z dnia 30.12.2011 r. o umorzeniu postępowania egzekucyjnego w sprawie KM 736/11, wobec stwierdzenia jego bezskuteczności, zwracając tytuł wykonawczy w postaci zaopatrzonego w klauzulę wykonalności Bankowego Tytułu Egzekucyjnego nr (...). Powód składając przy pozwie kserokopię tego tytułu, wraz z kserokopią postanowienia Sądu Rejonowego w Białogardzie z dnia 14 września 2010 r. w sprawie I Co 2933/10, którym została nadana powyższemu Bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzula wykonalności w zakresie zapłaty kwoty 57.482,61 zł, dysponował także wiedzą, że takie postępowanie egzekucyjne było prowadzone przez Komornika Sądowego, skoro przedłożył także kserokopię adnotacji poczynionych przez komornika na odwrocie BTE (k.41). Tym samym wnioski dowodowe apelującego, które w jego ocenie mają znaczenie dla ustalenia istotnych okoliczności sprawy w związku z podniesionym w sprzeciwie pozwanej zarzutem przedawnienia - są oczywiście spóźnione i należy je pominąć.

Niezależnie jednak od powyższego Sąd Odwoławczy podziela ocenę wyrażoną przez Sąd pierwszej instancji, że roszczenie dochodzone przez powoda w tej sprawie jest przedawnione. Nie doszło też zdaniem Sądu Apelacyjnego do naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisu art. 123 § 1 k.c. zgodnie z którym bieg przedawnienia przerywa się:

- 1) przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia;
- 2) przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje;
- 3) przez wszczęcie mediacji.

Z art. 124 § 1 k.c. wynika natomiast, że po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (§ 2). Tutejszy Sąd podziela stanowisko wyrażone, przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r. (II CSK 196/14, LEX 1622906, Biul.SN 2015/2/11), zgodnie z którym do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy identyczność wierzytelności, niezbędna jest identyczność osób, na rzecz których/przeciwko którym dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania przedawnienia, została dokonana. Sąd Najwyższy wskazał, że z istoty instytucji przedawnienia wynika, że przerwanie biegu przedawnienia następuje w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela: dotyczy tego roszczenia, które jest zabezpieczone, dochodzone, ustalone lub egzekwowane, jest skuteczne przeciwko osobie, wobec której kieruje się czynność i z korzyścią na rzecz osoby dokonującej czynności. Wniosek wierzyciela o nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności jest czynnością przerywającą bieg przedawnienia przedsięwziętą w celu zaspokojenia roszczenia (por. m.in. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r. III CZP 101/03 OSNC 2005/4/58, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2004 r. II CK 276/04, niepubl.). Czynnością taką jest też niewątpliwie wniosek o wszczęcie egzekucji. Jest to bowiem czynność zmierzająca bezpośrednio do zaspokojenia roszczenia. Wniosek o wszczęcie egzekucji wywoła zatem skutek w postaci przerwy biegu przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym jednak o tyle o ile będzie pochodził od wierzyciela, którego osobę wskazuje tytuł egzekucyjny i na rzecz którego temu tytułowi została nadana klauzula wykonalności. Można także zasadnie twierdzić, że

po umorzeniu postępowania egzekucyjnego, przedawnienie rozpoczęłoby bieg na nowo (art. 124 k.c.) jednak w tych samych granicach podmiotowych (wynikających z tytułu wykonawczego). Zdaniem Sądu Najwyższego brak podstaw do twierdzenia, że skutek rozpoczęcia biegu przedawnienia na nowo po umorzeniu postępowania egzekucyjnego może odnosić się do sytuacji, gdy uprawnionym do wszczęcia ponownej egzekucji jest już inny niż wymieniony w pierwotnym tytule wykonawczym wierzyciel.

W ocenie Sądu Apelacyjnego niezasadne okazały się także zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego w postaci art. 6 k.c. poprzez jego niewłaściwą wykładnię polegającą na uznaniu, że powód nie zadośćuczynił spoczywającemu na nim ciężarowi dowodu i nie wykazał faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w tym faktu przerwania biegu przedawnienia przedmiotowego roszczenia wskutek wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela, a także wysokości kapitału głównego i należności odsetkowej zobowiązania pozwanego, co stoi w sprzeczności z przedłożonymi do pozwu dowodami. Również za niezasadne należało uznać zarzuty naruszenia prawa procesowego - art. 3 k.p.c. i 232 k.p.c. poprzez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że powód przedkładając określone w pozwie środki dowodowe, nie wywiązał się z obowiązku udowodnienia okoliczności, z których wywodzi skutki prawne.

Sąd Odwoławczy wskazuje, że strona powodowa dla wykazania swojej wierzytelności wobec pozwanej złożyła w tej sprawie dowód z dokumentu w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych Funduszu Sekurytyzacyjnego (...) z dnia 29 października 2013 r. (k.23) Wynika z niego, że 15 kwietnia 2013 r. fundusz nabył od Banku (...) S.A. w W. wymagalną

wierzytelność wobec dłużnika S. R. z tytułu umowy pożyczki gotówkowej z dnia 26 listopada 2007 r. W wyciągu tym stwierdzono, że wysokość zobowiązania dłużnika według stanu na dzień wystawienia tego wyciągu wynosiła łącznie 88.538,47 zł i składały się na nią następujące kwoty: 54.368,53 zł z tytułu kapitału, 32.868,74 zł z tytułu odsetek, 110 zł z tytułu opłat i 1.236 zł z tytułu kosztów. W tym miejscu należy zaznaczyć jednak, że Wynikające z art. 244 § 1 k.p.c. w zw. z art. 194 ustawy z 2004 r. o funduszach inwestycyjnych domniemanie zgodności z prawdą danych ujawnionych w wyciągu funduszu sekurytyzacyjnego należy ściśle wiązać tylko z tymi okolicznościami, które według przepisów szczególnych powinny być przedmiotem zapisów w księgach rachunkowych prowadzonych przez fundusz sekurytyzacyjny. Wyciąg z ksiąg funduszu nie może zawierać innych danych ponad te, które ujawniane są w samych księgach rachunkowych według przepisów ustawy z 1994 r. o rachunkowości i przepisów wykonawczych do tej ustawy. Dla przedmiotowej sprawy natomiast istotnym jest fakt, że dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu oraz wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, np. cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności. Nie stanowią one jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności. Okoliczności te, w razie ich kwestionowania przez stronę przeciwną, powinien wykazać fundusz odpowiednimi dowodowymi, zgodnie z ciężarem dowodu wynikającym z art. 6 k.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2013 r. V CSK 329/12, LEX 1375500). Pozwana zaprzeczyła twierdzeniom pozwu zatem na powodzie spoczywał ciężar wykazania nie tylko istnienia jęgo wierzytelności wobec pozwanej, ale także jej wysokości.

Sąd Apelacyjny zauważa, że wykonując ciężący na nim obowiązek dowodowy powód złożył do akt sprawy kserokopię umowy sprzedaży wierzytelności z 15 kwietnia 2013 r. kserokopię bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 17 sierpnia 2010 r. wystawionę przez Bank (...) S.A. opiewający na kwotę 54.368,53 zł z tytułu kapitału, kwotę 3.004,08 zł z tytułu odsetek oraz kwotę 110 zł z tytułu opłat manipulacyjnych za czynności windykacyjne. Ponadto została złożona kserokopia postanowienia Sądu Rejonowego w Białogardzie z dnia 14 września 2010 r. w sprawie I Co 2933/10, którym została nadana powyższemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzula wykonalności w zakresie zapłaty kwoty 57.482,61 zł. kolejne złożone Sądowi pierwszej instancji dowody to kserokopia umowy z dnia 26 listopada 2007 r. oraz kserokopia zawiadomienia o przelewie.

Przypomnieć wypada zatem, że dla uznania kserokopii za dokument niezbędne jest oświadczenie o istnieniu oryginału o treści a formie odwzorowanej kserokopią. Takim oświadczeniem będzie umieszczone na kserokopii i zaopatrzone podpisem poświadczenie zgodności kserokopii z oryginałem. Dopiero wtedy można uznać kserokopię za dokument świadczący o istnieniu oryginału. Bez wspomnianego poświadczenia kserokopia nie może więc być uznana za dokument, nie ma więc mocy dowodowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2000 r. V CKN 59/00, LEX nr 533122; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2000 r. II CSK 459/08, LEX nr 607254). Brak na kartach zawierających te dowody potwierdzenia ich zgodności z oryginałem powoduje, że nie można przyjąć, że powód w sposób skuteczny udowodnił swoje roszczenie. Nadto nie obrazują one istotnych danych w sposób, który pozwoliłby Sądowi orzekającemu na ocenę kwoty roszczenia powoda i sposobu jej wyliczenia. Powód podał jedynie ogólną sumę kapitału i odsetek, wskazując także koszty, z których kwota 110 zł jak sam przyznał w apelacji, nie wynika z żadnego dokumentu. Brak dowodów dokumentów, które obrazowałyby stan zadłużenia pozwanej, a zatem i rozmiar wierzytelności powoda wobec niej upoważniał Sąd Okręgowy do oceny zaprezentowanej w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

W tym stanie sprawy nieuzasadnione są, a nawet pozbawione znaczenia zarzuty sformułowane wobec Sądu Okręgowego co do naruszenia przez ten Sąd art. 233 § 1 k.p.c. wyrażającego zasadę swobodnej oceny dowodów, zgodnie z którą sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie „wszechstronnego rozważenia zebranego materiału”. Materiał dowodowy w tej sprawie nie uzasadnia bowiem żądania pozwu co także, poza przedawnieniem, skutkować musiało oddaleniem powództwa.

Mając na uwadze wszystkie wyżej wskazane okoliczności i przepisy na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Odwoławczy apelację powoda oddalił jako bezzasadną, orzekając jak w punkcie pierwszym sentencji.

Orzeczenie o kosztach zawarte w punkcie drugim ma za podstawę przepis art. 98 k.p.c. statuujący zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Powód przegrywając w apelacji powinien zwrócić pozwanej koszty jej zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym. Zasądzona z tego tytułu kwota została ustalona w oparciu o § 6 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013 r. poz. 490).

Eugeniusz Skotarczak Maria Iwankiewicz Artur Kowalewski